

האורג החכם

ארמניה

מלך של ארץ רחוקה ישב יום אחד בכס המלכות, הקשיב לבקשות של נתיניו ושפט ביניהם. באותו בוקר היו רק פניות מעטות והמלך כבר רצה לקום ולחזור לגנו כשנשמעה מהומה גדולה בחוץ והווזיר הראשי נכנס ושאל האם המלך מוכן לקבל שגריר מהקיסר. הקיסר, שחי במזרח, היה ידוע כרב עוצמה, ושליטים רבים שבשכנותו חששו ממנו מאוד. כמו כל היתר גם המלך פחד מאותו קיסר, ולכן נתן פקודה להביא לפניו מיד את השגריר, ולערוך סעודת פאר לכבודו. ובינתיים ישב על כסאו וחיכה לשמוע את דבר השגריר.

השגריר התקדם קרוב למלך ובמקל שהחזיק בידו צייר מעגל על הרצפה. אזי התיישב על המושב הקרוב, לא אמר מילה ולא שם לב לאיש. המלך ואנשי החצר הופתעו

מההתנהגות המוזרה הזו ורגזו מאד, אך השגריר ישב בשקט מוחלט כמו פסל והם הבינו שלא יקבלו ממנו כל הסבר. שרי הממלכה הוזמנו מיד להתייעצות אך אף אחד מהם לא יכול היה להסביר את הדבר. זה הרגיז מאוד את המלך והוא אמר לשריו שאם עד שקיעת החמה לא ימצאו מישהו שיוכל לפתור את החידה, הוא יצווה לתלות את כולם. השרים ידעו שהמלך תמיד עומד בדיבורו ומיד חילקו את העיר לאזורים, כדי שיוכלו לבקר את כל אחד מהבתים ולמצוא מי שיכול להסביר את התעלומה. מרביתם לא קיבלו כל תשובה או הסבר, אך אחד, ששם לב יותר מאחרים, ראה באחד הבתים נדנדה שהתנדנדה מעצמה. הוא החליט שכדאי לחפש את בעל הבית וכשנכנס לחדר שני ראה גם שם נדנדה המתנועעת כמו הקודמת. דרך החלון הוא יכול היה לראות חלקת תבואה ועץ ערבה שענפיו התנועעו כדי לגרש זרזירים, בלי שרוח כלשהי תניע אותם.

הוא היה סקרן יותר ויותר ולכן ירד במדרגות ומצא את עצמו בחדר גדול, בו ישב אורג ליד הנול שלו. אך האורג רק הוביל את חוטי שתי וערב, כי גלגל גדול שעמד בפניה הסתובב והפעיל את הנדנדות, את ענף הערבה ואת הנול.

כשהשר ראה זאת נשם לרווחה. הרי גם אם האורג הזה לא יפתור את החידה הוא יוכל להדריך אותו לכוון הנכון. לכן בלי שהיות סיפר לאיש את מעשה המעגל והבטיח שמי שיפתור את החידה יקבל תמורה נאה. "בוא איתי מיד" אמר "השמש כבר נמוכה ואין זמן להשתהות."

האורג חשב רגע ואז ניגש לחלון שמעברו עמד לול. הוא לקח שתי קוביות קטנות שמונחות היו על האדן החלון ומהלול הוציא תרנגולת אותה שם תחת זרועו. "אני מוכן" אמר לשר.

המלך ישב עדיין באולם על כסאו והשגריר על מושבו. האורג אמר לשר להמתין ובעצמו ניגש לשגריר ושם את שתי הקוביות על

הרצפה לידו. אזי השגריר הוציא מכיסו חופן דוחן ופיזר אותו סביב. האורג הוריד על הרצפה את התרנגולת שאכלה את הדוחן וגמרה הכל בן רגע. אזי השגריר קם ובלי לומר מילה יצא מהאולם.

כשרק עזב המלך קרא לאורג ואמר "אתה היחיד שגילית את מובן המעשה, ואני אפצה אותך כראוי, אבל הסבר לי רק מה פרוש כל הדבר הזה?"

"הפרוש, מלכי, הוא זה" ענה האורג "המעגל שצויר על הרצפה הוא מסר של הקיסר ואומר 'אם אשלח את החיל שלי ואקיף את עירך, האם תיכנע?' והקוביות ששמתני לפניו אמרו 'אתם רק ילדים בהשוואה אלינו. אתם טובים רק למשחק בצעצועים'. הדוחן שפיזר השגריר סימן את מספר החיילים שהקיסר יכול לשלוח מולך, אך התרנגולת שאכלה את הדוחן מיד נתנה לו להבין כי כל אחד מאתנו יכול להשמיד רבים משלו" והוסיף "אינני חושב שהקיסר יכריז על מלחמה".

"הצלת אותי ואת כבודי" קרא המלך "ותקבל

כל שרק תחפוץ. אמור, מה רצונך?"
"המשק הקטן שמחוץ לחומת הארמון ונדוניה
יפה בשביל בתי הן הדברים היחידים
הדרושים לי" ענה האורג, ולא הסכים לקבל
יותר. אך לפני שהלך אמר עוד "רק תזכור, הו
מלכי, שגם לאורגים פשוטים יש ערך כלשהו
ושהם לפעמים נבונים יותר משרי הממלכה."